

NRC Handelsblad

Gedeelte van artikel: "Zwartsparenders worstelen met dood geld"

Door: Caroline de Gruyter

Datum: 22-07-2009

(.....)

Toen Nederlandse banken in de jaren tachtig informatie aan de belastingdienst moesten leveren, breidden zij hun kantorennet in België, Luxemburg en Zwitserland uit. Ze adverteerden in de krant: U kunt nu bij ons rekeningen openen! Tienduizenden Nederlanders deden dat. Er stonden rijen voor de loketten in Bern en Luik. Sommige bankmedewerkers kwamen het geld zelfs halen, helemaal uit Zwitserland. Apeldoorn zegt: De context was toen anders. Daar heeft de maatschappij weinig oog voor. Boete en schuld worden zwaar aangezet. Vooral als je ziet hoe sommigen ermee worstelen. Worstelen met dood geld.

Neem die dame die met haar broer een Zwitserse nummerrekening erfde. Zij wil anoniem blijven. Je kunt niets met dit geld, zegt ze. Als je een auto koopt, krijg je vragen. In de supermarkt neemt niemand een briefje van honderd meer aan. Zij wil ervan af. Haar broer niet: de crisis heeft het bedrag (aandelen) gedecimeerd. Ze leggen erop toe, bij inkeer. Italië biedt soms amnestie, maar in Nederland betaal je twaalf jaar belasting. Ook over de vette jaren, dus. Als deze vrouw zichzelf aangeeft, heeft de FIOD de naam van haar broer ook. Dan krijgt hij een boete, omdat hij niet meewerkt. Die boete is net van 100 naar 300 procent gegaan.

Anderen hebben naamloze trusts opgezet om geld te verstoppert voor hun kinderen (of één van hen) met wie ze ruzie hebben. In het klimaat van gij zult boete doen is voor deze nuances weinig aandacht, vindt Arjo van Eijnsden van Ernst & Young. Ook adviseur J.C. Suurmond (*van J.C. Suurmond & zn. Belastingadviseurs – Poeldijk*) uit Monster maakt droevige gevallen mee. Zoals mensen wier vermogen ineens meegeteld werd bij hun eigen bijdrage als ze naar een verzorgingstehuis wilden. Om armer uit de AWBZ-vermogenstoets te komen, hevelde zij hun spaargeld deels naar het buitenland over. Later werd de toets afgeschaft.

Tijdens een Kamerdebat over de boeteverhoging zat Suurmond als enige op de publieke tribune. Er is iets mis met die boetes, zegt hij. Zwartsparenders hebben één keer een fout begaan en de boete is 300 procent. Voor andere fiscale delicten is dat 100 procent. Terwijl zwarthandelaars dagelijks de wet overtreden.

Sommigen vinden dat staatssecretaris De Jager overdrijft. Dat hij met een kanon op muggen schiet. Feit is: vorige week meldden zich ruim honderd inkeerders. Naar hun voorgangers te oordelen, gaan die zich nog lang schuldig voelen. Neem Hein, een gepensioneerde uit de elektronicasector die in de jaren zeventig in Beieren ging werken en jaren later, bij terugkeer, niet alles aangaf. Hein wil anoniem blijven. Hij leest feiten van een A4tje. Vermogensopstelling uit 2000: 106.000 euro. Hij en zijn vrouw reden met nieuwe autos naar Nederland. Hij betaalde de keukeninrichting van zijn dochter. Maar het was de moeite niet. Inkeren kostte 20.200 euro.

Rob, ook gepensioneerd, praat er met vrienden evenmin over. Hij werkte vijf jaar in Amerika als bedrijfsdirecteur. Toen hij terugging naar Nederland, liet hij 800.000 dollar achter. Dat zat deels in een bedrijfsspaarregeling, waarover hij in de VS belasting betaalde. Ik dacht, daar heeft Nederland niets mee te maken.

In januari 2008 ging hij toch naar de Belastingdienst. Ik wilde rustig leven. Dit was voor het politieke pandemonium losbrak. Het knaagde. Ik ben geen crimineel. Rob betaalde 105.000 euro belasting. Met de rest kan ik nu tenminste iets doen, hè.

22-07-2009